

Vetenskap och skapelse

Vetenskap och skapelse

"I begynnelsen skapade Gud himlen og jorden." 1 Mosebok 1:1

Forskarna fortsätter att lära sig mer om universums oändlighet och komplexitet. Många av dem medger öppet att ju mer de utforskar det, desto mer övertygade blir de om att det är en högsta, intelligent Skapare som ligger bakom all dess storhet. Detta var uppenbart redan för länge sedan för profeten David, som skrev: "Himlarna förkunnar Guds härlighet, och himlavalvet visar hans verk. Dag efter dag talar det, och natt efter natt visar det kunskap." Psaltaren 19:1,2

Profeten Jesaja försäkrar oss att Gud "skapade jorden ... han skapade den inte förgäves, han formade den för att den skulle bebos." (Jesaja 45:18). Det är uppenbart att Gud skapade jorden för att den skulle bebos. Skapelseberättelsen i 1 Mosebok avslöjar att människan skulle vara jordens främsta invånare.

När Gud skapade våra första föräldrar sade han till dem: "Var fruktsamma och föröka er, fyll jorden och underkuva den; och härska över fiskarna i havet, över fåglarna i luften och över alla levande varelser som rör sig på jorden." (1 Mosebok 1:28). Men för att fullt ut kunna ta emot detta arv var det nödvändigt att människan bevisade sin trohet mot den gudomliga

lagen. Adam misslyckades med detta och blev dömd till döden.

Detta betyder inte att Guds avsikt misslyckades. Bibeln avslöjar att Gud genom Kristus ordnade en förisk försoning för den fallna människan. "Liksom alla dör i Adam, så skall också alla bli levande i Kristus." (1 Korinthierbrevet 15:22). Människan kommer att återvinnas från sin olydnad och ges en möjlighet att visa sig värdig att leva i det underbara hem som hennes Skapare har förberett. Jorden kommer att bli fullt bebodd, inte av en döende mänsklighet, utan av en mänsklighet som återställts till fullkomligt liv och stärkts mot synden genom kunskap som härrör från erfarenheten av olydnadens förödande följder.

Detta stora projekt att återupprätta den döda och döende mänskligheten beskrivs i Bibeln med ordet "uppståndelse". Dessutom kallade Petrus det för "tider av återupprättelse", som han säger att Guds heliga profeter har talat om sedan världens begynnelse. (Apostlagärningarna 3:20, 21). Precis som de inledande kapitlen i Bibeln redogör för de väsentliga fakta om skapelsen och människans fall, så avslöjar resten av Bibeln Skaparens plan för återupprättelsen av dem som han skapade för att ha herravälde över jorden.

Det borde stärka vår tro på Bibeln som en uppenbarelsebok för oss, när vi inser hur exakt den beskriver många av de väsentliga fakta som rör jorden. Till exempel trodde forntidens människor att jorden var platt, men det är nu fastställt att jorden är sfärisk. Detta

faktum nämndes i Bibeln för 3 000 år sedan. I Jesajas bok läser vi om "jordens cirkel". Jesaja 40:22

De forntida vise männen i Indien lärde att jorden vilade på ryggen av en elefant som stod på en sköldpadda. Grekerna var kända för sin stora visdom, men den bästa teorin de kunde komma fram till var att jorden vilade på Atlas rygg. Bibeln förkunnade sanningen i denna fråga långt innan den upptäcktes av mänsklig visdom. Profeten Job sade om Skaparen: "Han sträcker ut norr över tomheten och hänger jorden på intet." Job 26:7

JORDENS GRUNDVALAR

Skaparen frågade Job: "Var var du när jag lade jordens grundvalar? Säg det, om du har förståelse." Och vidare: "Vad stöder dess grundvalar, och vem lade dess hörnsten?" (Job 38:4,6). Mot bakgrund av de geologiska sanningar som nu är fastställda verkar det som om dessa frågor avser specifika egenskaper i jordens bildning. Människans hem har faktiskt "grundvalar" som är fast förankrade i vad man tror är en solid massa av nickel-järn som utgör kärnan i jordens centrum.

Jordens "hörnsten" liknar på sätt och vis den "främsta hörnstenen" i en pyramid, med den skillnaden att den inte befinner sig på toppen utan i centrum. Således trycker jordens hela tyngd ned på dess centrala kärna. I "The Making of the Earth" (Encyclopedia of Modern Knowledge, sidorna 192, 193) nämner professor J. W. Gregory sju massiva fundament som stöder jordens

övre jordskorpa. De finns i Nord- och Sydamerika, Asien, Afrika, Australien och två i Europa.

Även om haven har en enorm tyngd och är väl förankrade i ett underlag av tungt basaltmaterial, har Herren sett till att de kontinenterna får ytterligare stöd. Inte undra på att psalmisten skrev om Skaparen: "Han lade världen på dess grundvalar, så att den aldrig skulle rubbas." Psalm 104:5

MÅTT

Gud ställde en annan viktig fråga till Job angående jorden: "Vem har fastställt dess mått, om du vet det? Eller vem har spänt ut måttlinan över den?" (Job 38:5). Mått är avgörande för en arkitekt när denne utformar en byggnad. Inte bara måste själva byggnaden ha korrekta proportioner, utan dessa måste också stå i relation till omgivande objekt och omständigheter.

Så var det också vid utformningen av jorden. Den store Arkitekten valde mått som i alla avseenden passade syftet med hans utformning. Jordens diameter är ungefär 8 000 miles. Betydelsen av detta mått uppskattas först när det jämförs med månens mindre storlek och med de mycket större storlekarna hos Jupiter och Saturnus.

Man tror att jordens hav uppstod genom vattenånga som slungades ut under jordens tidiga bildningsstadier, då den var en het massa. Jordens diameter skulle därför avgöra mängden av denna ånga i förhållande till dess ytmått. När det gäller månen, som är mycket mindre, var mängden vatten som bildades

från dess gaser så liten att den torkade ut helt när månen svalnade, vilket resulterade i att det inte finns något vatten på månen. Forskarna säger å andra sidan att planeter av Jupiters och Saturnus storlek avgav så enorma mängder vattenånga att deras landmassor är helt nedsänkta under stora djup av antingen vatten eller is. Om jorden skulle vara beboelig för människan måste den ha rätt storlek, och den gudomlige Arkitekten visste vilka mått som krävdes.

Dessutom måste avståndet till solen vara precis rätt för att jorden skulle kunna värmas upp på rätt sätt utan att bli för het. Solen befinner sig cirka 93 miljoner miles från jorden. Forskare säger att om solen skulle flyttas 120 miljoner miles bort, skulle vi alla frysa ihjäl. Eller om solen fördes till inom 60 miljoner miles från jorden, skulle vi alla brännas ihjäl; till och med växtligheten skulle förstöras av hettan.

Hur meningsfulla var inte de frågor som Skaparen ställde till Job – "Vem har fastställt dess mått, om du vet? Eller vem har spänt ut måttlinan över den?" Dessa var inga meningslösa frågor. De var utformade av Skaparen för att avslöja hans visdom och kärlek i att ge mänskligheten denna underbara hemvist.

HUR SKAPADES DET

Bibeln förklarar inte hur Gud genomförde sin skapelse. Bibeln säger helt enkelt att "Gud skapade himlen och jorden". Det råder dock allmän enighet bland forskare om att, oavsett ursprunget till det material som jorden består av, fanns det en tid då dess yta var en het, smält

massa, som därefter långsamt svalnade till det den är idag.

I stora drag beskriver Bibeln detta med det enkla uttalandet att jorden var "formlös och tom", det vill säga utan form (1 Mosebok 1:2). Det är denna tid, då jorden ännu var olämplig för liv, som det första kapitlet i 1 Mosebok handlar om. Denna skapelseberättelse hänvisar till sex stadier, dagar eller epoker av utveckling som ledde till att jorden nådde sitt nuvarande beboeliga tillstånd.

SKAPELSEN

Geologer har upptäckt denna ordnade utveckling, och även om de inte gör samma antal tidsindelningar som i 1 Mosebok, står deras upptäckter om vad som hände under de olika utvecklingsstadierna i anmärkningsvärd harmoni med 1 Mosebok. Forskarna anger fyra huvudepoker, som de delar in i kortare perioder.

Det finns ingen anledning att vara alltför noggrann när man noterar överensstämmelsen mellan de perioder som forskarna fastställt och "dagarna" i 1 Mosebok. När allt kommer omkring redovisas Bibelns skildring av hur jorden förbereddes för att kunna upprätthålla liv i trettioen korta verser, medan forskare har skrivit nästan oräkneliga volymer om detta mäktiga verk. De sex övergripande indelningarna var uppenbarligen allt som Skaparen ansåg nödvändigt att nämna för att ge sitt vördnadsfulla folk den information som behövdes för att upprätthålla deras tro.

DEN FÖRSTA DAGEN

I början av den första "dagen" svävade Guds Ande – hans allsmåktiga kraft – "över vattnens yta". (1 Mosebok 1:2). Det hebreiska ordet som här översätts med "svävade" betyder att ruva, precis som en fågel som ruvar över sitt bo. Som vi vet finns det flera stadier i den ruvningsprocessen. Kvistar samlas in för att bygga boet. Dessa fodras med gräs eller andra mjukare material och slutligen med mjukt dun för att de unga fåglarna ska ha det bekvämt. Sedan följer äggläggningen och att hålla äggen varma tills fågelungarna kläcks.

Generellt sett är detta en passande illustration av hur Skaparens Ande, eller kraft, svävade över jordens vatten, så att så småningom ett hem skulle kunna göras klart för de otaliga varelser han hade tänkt sig för jorden, och särskilt för människan. Denna svävning började i början av den första dagen, när "mörker låg över djupet", och fortsatte tills människan, man och kvinna, skapades till hans avbild vid slutet av den sjätte "dagen". 1 Mosebok 1:2, 27–31

När Guds ande började sväva över vattnen "låg mörker över djupets yta". Eftersom detta skedde innan land och vatten hade skilts åt, utgjorde jordens yta ett enda stort hav. Gud frågade Job: "Vem stängde in havet med portar, när det bröt fram, som om det hade kommit ut ur livmodern? När jag gjorde molnet till dess klädnad och tjockt mörker till dess lindning?" Job 38:8,9

Guds fråga kan mycket väl ge en ledtråd till hur havet uppstod. Forskare är överens om att när jordmassan svalnade bildades en fast skorpa på utsidan. Under en tid höll denna skorpa de heta gaserna instängda, eller,

som Guds fråga antyder, "stängde in dem ... med dörrar". Men den instängda gasen skulle bygga upp ett enormt tryck och "bryta fram" genom otaliga små kratrar, utspridda över jordens yta, för att sedan svalna, kondensera och falla ned på jordens heta yta. På så sätt "föddes" havet, och Gud liknade det vid något som kommer ut ur livmodern.

Skaparen sade: "Låt det bli ljus", och på grund av detta påbud "blev det ljus" (1 Mosebok 1:3). Det är vetenskapligt fastställt att solen skapades långt före jorden och troligen var det ljus som avsågs i Skaparens påbud, även om det inte trängde igenom de ång- och gasmoln som omgav jorden med samma ljusstyrka som det senare gjorde.

1 Mosebok 1:4–5: "Gud skilde mellan ljuset och mörkret. Och Gud kallade ljuset för dag, och mörkret kallade han för natt." Det var jorden själv som skapade skiljelinjen mellan mörkret och ljuset. Den sida av jorden som vändes mot solen skulle vara ljus, i jämförelse med mörkret på den andra sidan av jordklotet.

INTE TJUGOFYRA TIMMAR

När solens ljus svagt började tränga igenom det täta skycket av fukt som omgav jorden, tog den första perioden då Gud svävade över planeten sitt slut. I berättelsen står det: "Det blev kväll och det blev morgon – den första 'dagen'." (1 Mosebok 1:5). Vissa har blivit vilseledda av ordet "dag" som används i detta uttalande. Det är en översättning av det hebreiska ordet "yowm". Även om detta ord i Gamla testamentet

ofta används för att beteckna en bokstavlig dag på tolv eller tjugofyra timmar, begränsade de heliga författarna inte dess användning på detta sätt.

I 2 Mosebok 13:10, 3 Mosebok 25:29, 4 Mosebok 9:22 och på andra ställen översätts samma hebreiska ord med " " "år". I 1 Mosebok 40:4 och Josua 24:7 översätts det med "säsong". I 1 Mosebok 4:3 och 26:8 samt på många andra ställen översätts "yowm" med "tid". Dessa hänvisningar visar tydligt att betydelsen av detta hebreiska ord inte är begränsad till en dygnsdag.

Dessutom använder Bibeln ofta ordet "dag" i en vidare bemärkelse. Den fyrtioårsperiod som israeliterna tillbringade i öknen kallas "prövningens dag i öknen". (Psaltaren 95:8). Jesaja talar om tiden för Kristi rike på jorden som en "dag". (Jesaja 11:10). Och i 1 Mosebok 2:4 kallas hela skapelseperioden "den dag då Herren Gud skapade jorden och himlen".

Det är alltså tydligt att det hebreiska ordet "yowm" helt enkelt betecknar en tid, säsong eller epok under vilken vissa händelser äger rum, eller ett visst verk fullbordas.

Vi läser att "kvällen och morgonen var den första dagen". Det hebreiska ordet som här översätts med "kväll" betyder bokstavligen "skymning" eller "mörker". Vad den gudomlige Författaren uppenbarligen vill att vi ska förstå är att var och en av skapelseperioderna hade en dunkel, mörk början, och att fullbordandet av verket i varje tidsålder var en morgon full av ljus. Det var bokstavligen sant för den första "dagen" att den började i mörker och slutade med det gudomliga påbudet: "Låt det bli ljus."

DEN ANDRA DAGEN

Under den andra skapelseperioden bildades jordens atmosfär. "Och Gud sade: 'Det skall finnas ett himlavalv [utbredning] mitt i vattnet, och det skall skilja vattnet från vattnet.'" (1 Mosebok 1:6). Denna uppdelning av vattnet genom "utbredningen" innebar att den huvudsakliga vattenmassan förblev på jorden, medan en enorm mängd vattenånga hölls svävande i atmosfären.

Forskarna berättar att de återstående gaserna som kom från den heta jorden – varav en stor del kondenserade och bildade ett hav av kokande vatten – nu användes för att bilda atmosfären. Men dessa gaser måste justeras genom gudomlig visdom för att tillhandahålla exakt den mängd syre som behövdes för de många andande varelserna på jorden som senare skulle skapas.

Profeten Jesaja skrev: "Han spänner ut himlen som ett tält och breder ut den som ett tält att bo i." (Jesaja 40:22). Vilket vackert sätt att beskriva den vidsträckta atmosfären som omger jorden!

Jordens atmosfär är livsviktig, inte bara på grund av det syre den förser alla andande varelser med, utan också för att den möjliggör det cirkulationssystem genom vilket jorden försörjs med vatten. Solen förvandlar vattnet i haven till ånga, som stiger upp i atmosfären och faller till jorden som regn eller snö. Gud frågade Job: "Vem låter regnet falla på ofruktbar mark, i en öken där ingen bor? Vem sänder regn för att mätta den uttorkade marken och få det späda gräset

att spira? Har regnet en far? Vem föder daggen?" Job 38:26–29

Atmosfären håller miljarder ton vatten i suspension, redo att "spridas" över jorden. Vilket underbart bevattningssystem! Hur väl det avslöjar den gudomlige Arkitektens visdom! Och hur enkelt det beskrivs – Gud skapade himlavalvet och skilde vattnet som var under himlavalvet från vattnet som var ovanför himlavalvet: och så blev det. Och Gud kallade himlavalvet för himlen." (1 Mosebok 1:7,8). Det hebreiska ordet som här översätts med "himmel" är detsamma som också översätts med "luft". Det vore därför lika korrekt att säga att Gud kallade "himmelvalvet" för luft.

När bildandet av jordens atmosfär var fullbordat, tog den epoken slut. "Och det blev kväll och morgon: den andra dagen." 1 Mosebok 1:8

DEN TREDJE DAGEN

Under den tredje "dagen" eller epoken framträdde jordens landtyr. "Gud sade: 'Låt vattnet under himlen [eller luften] samlas på ett ställe, så att det torra landet kan framträda.' Och så blev det. Och Gud kallade det torra landet för jord, och vattnets samlingar kallade han för hav. Och Gud såg att det var gott." 1 Mosebok 1:9,10

I Ordspråksboken 8:29 står det att Herren "gav havet sitt påbud, att vattnen inte skulle överskrida hans befallning, när han fastställde jordens grundvalar." Vi får veta att om alla jordens kontinentalmassor skulle jämnas ut, skulle hela jordens landyta ligga mellan en

och två miles under havsytan. Tydligen var detta fallet före den tredje skapelsedagen.

Genom gudomligt påbud och under kontroll av gudomlig kraft började jordytan – som då fortfarande var en relativt mjuk skorpa – att böjas, vilket fördjupade havsbottnarna och lyfte upp våra kontinenter. Som det uttrycks i Job: "Häriifrån och inte längre skall du komma. Här måste dina stolta vågor stanna!" Job 38:10,11

"Du har satt en gräns som de inte får överskrida, så att de inte återvänder för att täcka jorden [som haven ursprungligen gjorde]." (Psaltaren 104:9). Vidare sade Gud under den tredje skapelseperioden: "Låt jorden frambringa gräs, örter som ger frö, ... efter sin art, vars frö finns i sig själv, på jorden; och så blev det." (1 Mosebok 1:11). Så beskrivs de tidigaste formerna av vegetation.

Även om det hebreiska ordet som här översatts med "gräs" senare kom att användas om bokstavligt gräs, används det i denna text uppenbarligen för att beskriva en mer allmän form av späd vegetation. Vissa bibelöversättningar översätter det med "vegetation".

Den tredje skapelseperioden omfattade det som forskare beskriver som karbonperioden och den tidiga permperioden. Det var vid denna tid som den frodiga vegetationen, som växte upp till veritabla skogar, utgjorde materialet för jordens kolfyndigheter.

Låt oss här stanna upp och notera den djupgående betydelsen av uttrycket "efter sin art". Detta är Herrens sätt att säga att alla livsarter är fasta, att det inte sker

någon utveckling från den ena till den andra. Det kan finnas många varianter av varje art. Till exempel finns det många varianter av rosor och hundar, men de är alla rosor och hundar. Darwin själv medgav detta öppet i sin bok **Arternas uppkomst**: "Trots alla ansträngningar från erfarna observatörer finns det inte ett enda dokumenterat fall där en art har förvandlats till en annan."

När det gäller de högre formerna av växtliv som vi känner till idag ska Darwin enligt uppgift ha sagt i ett brev till Sir Joseph Hooker: "Den snabba utvecklingen, såvitt vi kan bedöma, av alla högre växter under den senaste geologiska tiden är ett avskryvärt mysterium." (**The Evolution of Plants**, sidan 42, dr D. H. Scott, M.A., L.L.D.). Detta var ett "avskryvärt" mysterium för Darwin helt enkelt därför att det motsade hans evolutionsteori.

Forskare är i regel ännu inte redo att ge upp sin evolutionsteori, men de medger att det, vad gäller de geologiska fynden i berggrunden, finns oförklarliga luckor längs hela linjen, från de lägsta formerna av växt- och djurliv till de högsta. Med andra ord finns det många "saknade länkar", vilket öppet medges av sådana framstående forskare som Wells, Huxley, Dana och andra. Vissa forskare talar om "snabb övergång" och "diskontinuitet", vilket innebär att det inte finns några bevis för att en art har utvecklats till en annan.

Wells och Huxley insåg svårigheterna. De fortsatte dock, utifrån ren fantasi, att bygga "broar", samtidigt som de medgav att dessa var "preliminära" och

”spekulativa”. Geologer uppskattar att dessa spekulativa överbryggningar spänner över en tidslucka på minst 500 miljoner år. Det olyckliga med detta är att den lekmänniska som läser dessa framstående mäns verk inte kan skilja mellan det som de fastställer som fakta utifrån bergartens spår och deras spekulativa överbryggningar.

Vi kan sammanfatta dessa tankar med ett citat från den franske professorn E. Perrier, som återfinns på sidan 75 i hans bok ”Jorden före historien”. Han skriver: ”Det relativt plötsliga uppträdandet av så många organiska former har ibland betraktats som bevis mot evolutionsteorin. Återigen har det visat sig att en ny flora och fauna plötsligt har dykt upp i vissa geologiska lager efter att äldre, som bevarats i de omedelbart föregående lagren, helt försvunnit.” Detta, konstaterade Perrier, har ”betraktats som ett ovedersägligt argument till förmån för oberoende skapelser.”

DEN FJÄRDE DAGEN

Den fjärde ”dagen” handlade om solen, månen och stjärnorna. I texten står det: ”Gud sade: ’Det skall finnas ljus på himlavalvet för att skilja dagen från natten; och de skall tjäna som tecken och för att bestämma årstider, dagar och år ... Gud skapade två stora ljus: det större ljuset för att härska över dagen och det mindre ljuset för att härska över natten; han skapade också stjärnorna.’” 1 Mosebok 1:14–16

Den som läser texten utan närmare eftertanke kan lätt få intrycket att det var under denna period som solen

och månen skapades, men så är inte fallet. Solen och månen skapades "i begynnelsen" när "Gud skapade himlen och jorden". De är en del av "himlen". 1 Mosebok 1:1

Det hebreiska ordet som här översätts med "skapade" har en mycket bredare betydelse och användning än så. Det översätts med "utsåg" i Psaltaren 104:19. Gud "bestämde månen för årstiderna; solen vet när den ska gå ned". Guds verk på den fjärde dagen var inte att skapa solen och månen, utan att bestämma dem "att härska över dagen och över natten", och att de skulle tjäna som "tecken, för årstider, för dagar och år".

Som vi noterade tidigare var det solens ljus som svagt trängde igenom det mörker som omslöt jorden under den första skapelseperioden, när Gud sade: "Låt det bli ljus."

Det är uppenbart att en del solljus nådde jorden redan före den fjärde skapelsedagen, eftersom det behövdes av den vegetation som växte under den tredje epoken. Men solen och månen "härskade" inte då i den meningen att de skapade årstider, vilket framgår av det faktum att de enorma träd som avsattes och bildade våra kolfyndigheter inte uppvisar några årringar som anger åren för deras tillväxt.

DEN FEMTE DAGEN

Den femte epoken ägnades åt att frambringa marint liv och "fåglar som kan flyga över jorden" (1 Mosebok 1:20). Vi läser att Gud skapade stora "valar och alla

levande varelser som rör sig, vilka vattnen frambringade i överflöd, efter sin art." 1 Mosebok 1:21

Bibeln talar om "havsmonster" istället för "valar". Strongs konkordans upplyser oss om att det hebreiska ordet även skulle kunna översättas med "landmonster". 1 Mosebok 1:21 syftar troligen på de enorma djur som forskarna har gett namn som dinosaurier, diplodocus och tyrannosaurus, vilket betyder "enorma ödlor". Forskarna menar att även om dessa monster kunde leva på land, gjorde deras enorma vikt det lättare för dem att förflytta sig i vattnet, eftersom vattnet hjälpte till att bära upp deras vikt.

Uttrycket "alla bevingade fåglar" (1 Mosebok 1:21) behöver inte begränsas till att endast avse de befjädrade fåglarna. Geologer har funnit att det under denna period fanns enorma, bevingade varelser som inte var befjädrade, utan vars vingar var uppbyggda ungefär som en fladdermus.

Oavsett om det rör sig om den tidens enorma ödlor, varelserna som uteslutande levde i havet eller de befjädrade eller ofjädrade fåglarna i luften, skapades varje art "efter sin art". Detta bekräftas av geologer, som öppet medger att enligt vittnesbördet i "Stenarnas bok" uppträdde var och en av dessa arter plötsligt utan några tecken på att ha klättrat uppför en evolutionär stege.

DEN SJÄTTE DAGEN

I slutet av den sjätte "dagen" skapade Gud människan till sin egen avbild. Passande nog var det under denna

tid som även de landdjur som skulle bidra till människans behov skapades.

Medan växtligheten uppstod under den tredje "dagen", fortsatte nya växtarter att dyka upp, och blommande växter och fruktträd skapades under den sjätte dagen. Geologer har funnit att i samband med uppkomsten av de blommande växterna och träden kom även honungsbiet. Det var vid denna tidpunkt som biet och andra insekter behövdes för pollinering, och före detta skulle de inte ha haft tillräcklig tillgång till föda. Skaparen såg till att insekternas "naturliga" behov av föda automatiskt skulle få dem att tjäna de blommande växterna och träden i deras fortplantningsprocess.

Kronan på Guds jordiska skapelse var människan. Skapelsens Arkitekt utformade jorden och allt vad den rymmer för människans skull. När den heliga författaren avslöjar sanningen om människans skapelse tar han oss så att säga bakom kulisserna och låter oss höra Gud tala till sin Son. 1 Mosebok 1:26: "Låt oss skapa människan till vår avbild, efter vår likhet; och låt dem ha herravälde över fiskarna i havet, över fåglarna i luften, över boskapen, över hela jorden och över alla kräldjur som krälar på jorden."

Det var utan tvekan en stor glädje för både Fadern och Sonen att veta att nu skulle det stora målet för allt som hade åstadkommits genom den gudomliga kraftens "svek" under de föregående fem "dagarna" snart förverkligas. Oavsett hur underbara de tidigare skapelseverken hade varit, fanns det fortfarande ingen lämplig representant för Skaparen som kunde utses till jordens konung.

"Han skapade dem till man och kvinna." (1 Mosebok 1:27). Denna kortfattade redogörelse för fakta beskrivs närmare i det andra kapitlet. Här får vi veta att mannen skapades först och att det gick en viss tid innan kvinnan skapades. Angående mannen står det i berättelsen : "Herren Gud formade människan av jordens stoft och blåste livets ande i hennes näsborrar; och människan blev en levande själ." 1 Mosebok 2:7

Här framhålls två vetenskapliga sanningar om människans anatomi: (1) Människans organism består av kemiska grundämnen som finns i jorden. (2) Hon lever tack vare det syre som hon andas in i lungorna. I 3 Mosebok 17:11 står det: "Köttets liv finns i blodet." Det är numera känt att det syre som tas upp i lungorna transporteras av blodet till alla delar av kroppen, och på så sätt hålls kroppen vid liv. Hur underbart är det inte att denna kunskap finns nedtecknad i Bibeln så långt före människans upptäckt av den!

"Människan blev en levande själ." En levande själ är ett levande väsen. I 1 Mosebok 1:21 och 24 översätts samma hebreiska ord med "levande varelse", vilket avser de lägre djuren. Denna brist på enhetlighet i översättningen kan spegla översättarnas önskan att upprätthålla traditionen om den "odödliga själen", som hävdar att människor har en gnista av oförstörbart liv gömd någonstans i sin kropp, vilken, när kroppen dör, flyr och överlever döden.

Även om uttrycket "levande själ" inte alls antyder traditionen om den "odödliga själen", ansåg översättarna uppenbarligen att det lät bättre än uttrycket "levande varelse", vilket de använde när det

handlade om de lägre djuren. Hade de använt antingen orden "levande själ" eller "levande varelse" i båda fallen, skulle de som studerar vissa bibelöversättningar från medeltiden ha haft mycket större sannolikhet att inse att traditionen om den "odödliga själen" inte alls lärs ut i Bibeln. De skulle ha varit mer benägna att acceptera den enkla sanningen som framställs i Predikaren 3:19–21, där Salomo förklarar att människan och djuret har en och samma andedräkt, att "när den ene dör, dör också den andre".

1 Mosebok 2:8–9 ger ytterligare detaljer om Skaparens kärleksfulla omsorg om människan. "Herren Gud anlade en trädgård i Eden, österut, och där satte han den människa som han hade skapat. Och ur jorden lät Herren Gud växa fram alla slags träd som var vackra att se på och goda att äta; även livets träd mitt i trädgården och kunskapens träd om gott och ont."

Eftersom människan skapades till Guds avbild kunde hon uppskatta de högre värdena i livet. Även om alla Guds verk är fullkomliga, och därför vackra när de betraktas i sitt rätta ljus, sägs ingenting i 1 Mosebokens inledande kapitel om skönheten i Guds skapelse. Anledningen är uppenbar. De lägre djuren kunde inte uppskatta skönhet. Men efter att människan skapades blev det annorlunda. Nu läggs tonvikten på skönhet, till och med före behovet av föda. Människan skulle inte leva enbart för att äta; därför försåg Skaparen Edens trädgård med träd som var "vackra att se på".

FRESTELSE OCH OLYDNAD

Eftersom Adam skapades till sin Skapares avbild och skulle bli jordens konung, fick han möjlighet att bekanta sig med sitt herravälde. Han fick ansvaret att namnge "alla boskap", "himmelsfåglarna" och "alla vilda djur på marken". (1 Mosebok 2:19, 20). Under detta arbete blev det uppenbart att det inte fanns någon lämplig följeslagare eller "hjälpare" åt Adam. Så skapade Gud, på sitt eget kloka sätt, Eva. 1 Mosebok 2:18, 21–25

Kort efter att Eva hade skapats närmade sig Satan Djävulen henne, genom ormen, och ifrågasatte vad Gud hade sagt om döden som straff för synd. "Ni kommer säkert inte att dö", sade han till Eva, och tillade: "Gud vet att den dag ni äter av det, då kommer era ögon att öppnas, och ni kommer att bli som gudar, med kunskap om gott och ont." 1 Mosebok 3:1–5

Gud, i sin oändliga visdom, visste i förväg vilken väg Adam och Eva skulle välja utan att på något sätt ingripa i deras fria val. Eftersom han visste att de skulle vara olydiga, tillät Gud det. Gud visste att det var endast på detta sätt som mänskligheten kunde få en praktisk kunskap om gott och ont.

Precis som förutspått ledde Adams olydnad till dödsstraffet, och genom ärftlighet gick det vidare till alla hans efterkommande. Det har medfört mycket sorg och lidande. Men genom denna erfarenhet lär sig mänskligheten de fruktansvärda följderna av att bryta mot Skaparens lag.

Gud fortsätter dock att älska sina mänskliga varelser. Och "även om han orsakar sorg, kommer han ändå att visa barmhärtighet ... Ty han plågar inte gärna ... människors barn." Klagovisorna 3:32, 33

Eftersom Gud älskar sina mänskliga varelser, har han ordnat förlossning för dem genom vår Herre Jesus Kristus. Därför skrev Paulus: "Eftersom döden kom genom en människa, kom också de dödas uppståndelse genom en människa. Ty liksom alla dör i Adam, så skall också alla bli levande i Kristus." 1 Korinthierbrevet 15:21, 22

Detta verk att återupprätta mänskligheten till liv på jorden kommer att fullbordas under de tusen åren av Kristi rike. Matteus 19:28; Uppenbarelseboken 20:6

EN NY SKAPELSE

Under tiden, med början vid Jesu första ankomst, har ett annat skapelseverk pågått. Vi kan tala om detta som en "ny skapelse". Aposteln Paulus gav oss en ledtråd till detta när han skrev: "Om någon är i Kristus, är han en ny skapelse: det gamla har gått förbi; se, allt har blivit nytt." (2 Korinthierbrevet 5:17). Jesus själv blev en ny skapelse på det gudomliga livsplanet, och hans sanna efterföljare, som helt och hållet har ägnat sig åt att göra Guds vilja, kan vara förvissade om att även de kommer att upphöjas för att vara tillsammans med honom och med sin himmelske Fader. Johannes 14:2,3; 17:24; Uppenbarelseboken 3:21; 2 Petrusbrevet 1:4

En ny dag kommer att inledas genom uppgången av "Rättfärdighetens sol". (Malaki 4:2). Rättfärdighetens sol är Kristus, och hans trogna efterföljare kommer att vara hos honom. Dessa uppväcks från döden i den "första uppståndelsen" för att leva och regera med Kristus. (Uppenbarelseboken 20:4,5). Dessa är "de rättfärdiga" som kommer att "lysa som solen i sin Faders rike". Matteus 13:43

Under tiden kommer människan att få tillfälle att lära sig fördelarna med lydnad. Så småningom kommer alla att väckas ur dödens sömn. Då, rustade med den kunskap som de har vunnit genom erfarenheter av det onda, kommer de som tar emot de livsvillkor som har skapats för dem genom Kristus och lyder de lagar som då gäller i riket, att återställas till mänsklig fullkomlighet. Då kommer människan, jordens konung, att för evigt bo i ljuset av sin Skapares ansikte och njuta av välsignelserna av fred, hälsa och evigt liv.